

MIDNATTSRÖPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

En tro som bär

Jag skulle vilja dela några tankar i all enkelhet som handlar om tron, den tron vi har på Gud. Tron är något grundläggande för oss som är kristna och som tror på Gud.

Bibelstudium av Jörgen Lindroos på sidan 6

Några röster

Läs flera vittnesbörd och appeller från årets Sommarkonferens.

Sidan 11

Vi ska förvandlas!

De undrade hur det kan vara en sådan oro i världen, det här med kriget i Ukraina och allt möjligt. Jag sa åt dem att det står i bibeln att det är ett tidstecken, att det ska bli krig och att vi ska få höra rykten om krig, på den ena orten efter den andra. Så det här är bara början.

Appell av Bertil Fredriksson på sidan 12

Konferenseko

Ljus ska lysa fram i mörkret

Om humanismens hopplösa försök att rädda människan, och om Evangelium som är Guds svar och kraft till frälsning för var och en som tror.

Bibelstudium av Yngve Stenfelt på sidan 14

Den stora kärlekshistorien

Ett nytt besök hos bruden och brudgummen, del 1

Bibelstudium av Paulus Eliasson på sidan 20

Berno Vidén rapporterar från missionsfältet i Dominikanska republiken

I Batey Palavé, ett par mil utanför huvudstaden Santo Domingo, där församlingen har sitt missionscenter sedan flera år tillbaka, märks tydligt en ökad oro över hur levnadsvillkoren snabbt förändras till det sämre.

Den ekonomiska kris som på olika sätt drabbar hela världen med inflation och skenande energi- och matpriser, blir mer påtaglig hos den som är fattig och inte har några reserver att ta till, där man redan tidigare lever utan marginaler. Något som ytterligare försvårar är att många av de som bor här är papperslösa haitier. Det gör att de inte kan röra sig fritt ute i samhället för att söka jobb utan att riskera omhändertas av migrationsmyndigheterna och skickas till ett utarmat och kaotiskt Haiti.

Det bor nästan två miljoner haitier i Dominikanska republiken. Hur stor andel som är "illegalt" i landet är det ingen som riktigt vet, men det handlar om hundratusentals.

I området Villa Carolina i Palavé har vi en plats där ett sextiotial barn samlas varje fredag för att sjunga, be, måla och lyssna till olika bibelberättelser.

Var med och stöd missionsarbetet i Dominikanska republiken.

Först och främst i bön, men även ekonomiskt.

Swish: 123 155 15 71 Pg: 44 10 05 - 6

Iban: SE75 9500 0099 6026 0441 0056

Situationen är komplicerad med en historik som till stor del kan kopplas samman med den tid då haitier importerades som billig arbetskraft till sockerrörsfälten. Idag är de odlingarna marginella men haitierna lever kvar i landet.

De tusentals "flyktingar" som olagligt tar sig över gränsen till Dominikanska republiken varje år gör det för att överleva. Samtidigt står dominikanska myndigheter inför ett gigantiskt problem med att ha en fungerande sjukvård åt sina medborgare. Idag förbrukas sjukvårdsbudgeten till mer än femtio procent av papperslösa, vilket skapar problem, och spänningar mellan haitier och dominikaner.

I missionsarbetet möter vi dagligen personer som drabbats av utanförskapet och som ständigt lever i fruktan för att utvisas. Häromdagen berättade en ung förtvivlad mamma, som vi lärde känna redan då hon var barn, att hennes man och andra anhöriga utvisats till Haiti efter att myndigheterna gjort en räd i området där de bor. Under loppet av några minuter fylldes en buss som sedan tog de papperslösa till gränsen.

Situationen här i Karibien är svår för många. Dominikanska UD varnar sina medborgare för att resa in i Haiti på grund av det våld som råder och att det inte finns någon myndighet som kan garantera besökarnas säkerhet. Många är de utländska medborgare som kidnappats av haitiska ligor, vilka med våld och förtryck kontrollerar delar av landet. Vi läser med oro hur till och med kristna missionärer kidnappas. I vissa fall begär förövarna sedan upp till en miljon USA-dollar i lösensumma.

Samtidigt som osäkerheten ökar och många har svårare att klara sina vardagliga bestyr så vet vi att det uppdrag församlingen har är övergripande, att i ord och handling sprida evangelium. Vi kan inte nå alla och vi har ingen möjlighet att lösa de gigantiska problem som tornar upp sig, men evangelium är och förblir Guds kraft till frälsning.

Fifa och Marceló presenterades i ett tidigare nummer av tidningen. Nu har familjen fått hjälp av gåvogivare att bygga sin egen bostad. Arbetet pågår i detta nu.

I församlingens missionsarbete ser vi det som angeläget att fokusera på barnen och den unga generation som växer upp. Under en vecka i augusti inbjöd vi till dagliga aktiviteter under ledning av Esther Melo.

Ett åttiotal barn och ungdomar deltog. Målet är att de ska få lära känna Jesus som barnens bästa vän och få veta mera om honom.

Midnattsropet nr 4 2022

I detta nummer av tidningen Midnattsropet har vi samlat en del undervisning och vittnesbörd från Maranatafolkets Sommarkonferens som i år, efter några års uppehåll, äntligen kunde hållas. Denna gång i Långshyttan i Dalarna.

Konferensen pågick den 13 - 17 juli och mötena hölls i Folkets hus i Långshyttan. Mellan mötena kunde vi åtnjuta god gemenskap i församlingens missionscenter där vi samlades till måltider och samtal, och där syskonen även kunde erbjudas en enkel logi.

På nästa uppslag kan du läsa ledartexten av Berno Vidén som tar upp den brännaktuella frågan om **Omvändelsebudskapet**.

Jörgen Lindroos talade under ett av mötena över ämnet **En tro som bär**. Det bibelstudiet finns att läsa på sidan 5.

Yngve Stenfelt från Danmark deltog med undervisning och predikan i flera möten. På sidan 14 publicerar vi ett bibelstudium med rubriken **Ljus ska lysa fram i mörkret**.

Den stora kärlekshistorien var temat på två bibelstudier som Paulus Eliasson höll. På sidan 20 publicerar vi första delen, och i nästa nummer av tidningen kommer fortsättningen.

Förutom flera vittnesbörd och appeller från konferensen så finns på sidan 23 en dikt av Ulla Johansson och på tidningens baksida en sångtext av Camilla Eliasson.

Vår förhoppning är att detta nummer av tidningen ska bli till välsignelse och väckelse i ditt liv.

Maranata!

Omvämdelsebudskapet

Text: Berno Vidén

Ett anpassat evangelium. Seriöst debatteras frågan idag om att mixtra ihop ett budskap som passar in i dagens sekulära samhälle. I och för sig är inget annat att vänta om vi tänker oss oomvända människor och sammanhang där man inte anser sig vara kristna. Men något som är ofattbart är hur företrädare för bibeltroende kristna församlingar och samfund överhuvudtaget överväger att backa från centrala bibliska sanningar för att inte förlora politiskt och kulturellt inflytande i olika sammanhang, och främst, för att inte förlora ekonomiska bidrag man gjort sig beroende av för att driva sin verksamhet.

Som kristna har vi ett primärt ansvar att anpassa oss efter Guds ord och inte tvärtom. Nu finns det dock åtskilliga tolkningar som gör sig gällande i frågor som har med den kristna församlingen att göra. Ett exempel är synen på de yttersta tingen och tidpunkten för Jesu andra tillkommelse. När och hur ska det gå till? Ska Jesus komma före den tid bibeln beskriver som vedermödan eller efter? Ska den kristna församlingen vara med om en uppryckelse eller inte? Oavsett vilken syn vi har så är en sak säker: Jesus kommer snart! När han kommer, ja då kommer vi att stå där med förvåning och inse hur fastlåsta vi var i våra olika synsätt.

Vad jag vill ha sagt är att det finns frågor som inte är frälsningsavgörande. Själv älskar jag Jesu tillkommelse och tror att församlingen vilken dag som helst ska möta Jesus på skyn, grundat på den undervisning jag tycker mig se i Nya testamentet. Andra kommer till andra slutsatser, förhoppningsvis lika ärliga i sitt sökande. Det vi dock har gemensamt är tron på att Herren kommer!

En annan fråga som skiljer kristna åt är synen på de eviga straffen. Klassisk teologi talar om vad som allmänt kallas för "den dubbla utgången", det vill säga evigt liv eller evig pina i helvetet. Andra förespråkar en tolkning där den ofrälsta människans själ efter dom och straff upphör att existera, en så kallad annihilationslära – evig död. Vilken syn jag har är inte avgörande för min frälsning, utan frälsningen är och förblir en Guds gåva, som ger evigt liv åt var och en som tror och tar emot Jesus i sitt hjärta.

Vi kan fortsätta att ta upp andra mer eller mindre laddade frågor. Beroende på vilken tradition, kultur, levnadsvillkor osv. vi tillhör så upptäcker vi ganska snart hur olika vi tänker. Jag befinner mig just nu i ett haitiskt präglat samhälle i Dominikanska republiken med många evangeliska församlingar. Utan att gå in på detaljer så konstaterar jag att för mig som kommer från Sverige, så finns det saker och ting som är svåra att förstå sig på av traditioner och handlings-sätt. Dock förenas vi kring något som är övergripande och så mycket större. Paulus skriver till församlingen i Korint om det primära och "det allra viktigaste": "att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna, att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna" (1 Kor 15:3-4).

Det är sant att Jesus dog, men det stora för oss är att han dog för att befria oss från synden. Alla människor har syndat och saknar härligheten från Gud, men genom Jesu nåd kan vi bli friköpta från synden och förklarade rättfärdiga.

Det kommer alltid att finnas yttringar och detaljer som skiljer oss åt, men om något jag anser vara bra står i vägen för det som är det allra viktigaste, då gäller det att ta tag i

MIDNATTSROPET
ISSN 1653-5871

Tidningen ägs och ges ut av
Maranataförsamlingen
Ansvarig utgivare: Berno Vidén
info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN
info@maranata.se
www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
Box 30
162 11 Vällingby
Telefon: 070 201 60 20

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen
förmedlas genom Maranataförsamlingen.
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till
tidningen.
© MIDNATTSROPET
Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

det viktigaste och låta det få avgöra. Vi upptäcker då att evangelium är och förblir ett omvändelsebudskap för alla olika folkslag, att vi av nåd är frälsta genom Jesu Kristi blod, och inte genom gärningar.

Församlingens uppdrag i alla tider och under alla omständigheter är att lyfta fram frälsningsavgörande frågor. Kom ihåg att evangelium inte är en människolära utan en Guds kraft till frälsning. På pingstdagen i Jerusalem förkunnades evangelium med en sådan skärpa att det högg till i hjärtat på åhörarna. Man fick syndanöd, insåg vem Jesus var, att han oskyldigt lidit döden för deras synders skull. I desperation frågade man Petrus och de andra apostlarna: "Vad ska vi göra?" Svaret kom direkt: "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlättna."

Petrus anpassade inte budskapet utifrån alla de olika inriktningar som fanns representerade i Jerusalem vid tillfället, så att var och en skulle hitta sin nisch utan att känna sig förödmjukad. Nej, budskapet var rakt och tydligt. Den som inte vänder om till Herren Jesus Kristus går evigt förlorad.

Omvändelse. Från vad? Hebreerbrevets författare betonar särskilt "synden". Vad är synd? Kort sagt: att missa målet, allt som för oss bort från frälsningen.

Vad är det då för frågor som mixtras med idag? Tyvärr det mest centrala vi har i evangelium, nämligen omvändelse från synden! En pingstpastor använde uttrycket *omvändelseterapi* i en videopresentation och blev efter påtryckningar från en liberal riksdagsman avsatt från sin tjänst. Riksdagsmannen hotade med att kräva att alla ekonomiska bidrag till pingströrelsen skulle dras in. Enligt tidningen *Dagen* har både pingstförsamlingen och pastorn bett om ursäkt och det kritiserade inlägget är borttaget. Allvarligt! När församlingen slutar att förkunna omvändelse från syndens väg blir den ingenting annat än en inomvärldslig institution med religiösa förtecken.

Det stiftas lagar som på olika sätt styr samfundens verksamheter. Frimodigheten att förkunna ett rakt och tydligt omvändelsebudskap förloras. I Sverige utreder regeringen just nu förbud till omvändelseförsök av personer som brottas med sin könsidentitet. Man söker tvinga kristna församlingar att anpassa bibelordet till samhällets gudlösa politik.

Vapnet man använder sig av är effektivt: pengar - hot om indragna bidrag.

En annan frälsningsavgörande fråga är dopet. I den kyrko-ekumeniska världen är det allmänt vedertaget att acceptera barnbegjutning, trots att bibeln tydligt undervisar om nödvändigheten av att låta döpa sig som en manifestation på omvändelsen. "Den som tror och blir döpt ska bli frälst, men den som inte tror ska bli fördömd" (Mark 16:16). Filippus ledde en etiopisk hovman fram till omvändelse och dop: "När de nu färdades vägen fram kom de till ett vattendrag, och hovmannen sade: 'Här finns vatten. Vad hindrar att jag blir döpt?' Filippus sade till honom: 'Om du tror av hela ditt hjärta kan det ske.' Hovmannen svarade: 'Jag tror att Jesus Kristus är Guds Son'" (Apg 8:36-37).

Miljontals människor förleds att förlita sig på kyrkans sakrament, vilket aldrig kan leda till frälsning. Nya testamentet är kristallklart i sin undervisning. Omvändelse och tro föregår dopet. Baptistteologen Beasley-Murray (1916-2000) skriver om dopet: "Att höra evangelium i tron går före dopet, tron tar emot Guds gåva i dopet, och tron är den väsentliga principen för det kristna livet efter dopet." Utan tro på Jesus blir dopet värdelöst, oavsett hur vacker dopceremonin kan te sig. Även om du låter döpa dig utan att tro på Jesus så blir dopet verkningslöst. I Nya testamentet upprepas flera gånger orden: låt er alla döpas; för att döpas; låt dig döpas etc. som en trons handling.

Att förkunna omvändelse är ingen gärningslära. Det handlar snarare om att komma till insikt om sin egen hopplösa situation. Hemligheten därtill är ett personligt möte med Jesus. I mötet med Jesus får vi syndanöd men också en fullständig befrielse från synden. Det budskapet passar inte in i vårt samhälle. Där gör man allt för att beröva tron på Gud och alla de värderingar vi får genom Guds ord.

Jesus sa i ett av sina eskatologiska tal att i den sista tiden kommer laglösheten att öka, kärleken kallna hos de flesta och att evangelium om riket ska förkunnas för alla folk. Sedan ska slutet komma. Hela världen är i den ondes våld. Utvecklingen mot ett antikristligt samhälle avancerar snabbt idag. Men till dess att Jesus kommer: fortsatt att förkunna omvändelsens budskap till frälsning och befrielse: "Låt er frälsas från det här bortvända släktet!" (Apg 2:40)

Sprid MIDNATTSROPET

Maranatha! - Du vår Herre kom!

Beställ extra exemplar att dela ut.

Tidningen sprids fritt och bekostas av offer och gåvor.

För prenumeration: www.midnattsropet.se/prenumerera

För gåvor till tidningen

Pg: 44 10 05-6

Swish: 123 155 1571

En tro som bär

Undervisning av Jörgen Lindroos

Jag skulle vilja dela några tankar i all enkelhet som handlar om tron, den tron vi har på Gud. Tron är något grundläggande för oss som är kristna och som tror på Gud. Vi behöver äga den levande tron om vi ska kunna följa Gud och behaga honom. Vi kan läsa om det i Hebreerbrevet 11, trons kapitel:

Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om ting som man inte ser. Genom tron fick fäderna sitt vittnesbörd. Genom tron förstår vi att universum har skapats genom ett ord från Gud, så att det vi ser inte har blivit till av något synligt. Genom tron bar Abel fram ett bättre offer åt Gud än Kain, och genom tron fick han vittnesbördet att han var rättfärdig, när Gud själv bekände sig till hans offer. Och genom tron talar han än, trots att han är död. Genom tron blev Henok hämtad utan att möta döden, och man fann honom inte mer, för Gud hade hämtat honom. Innan han hämtades fick han vittnesbörd om

att han hade behagat Gud. Utan tro är det omöjligt att behaga Gud, för den som kommer till Gud måste tro att han finns och att han lönar dem som söker honom (Hebr 11:1-6).

Utan tro är det omöjligt att tjäna Gud, omöjligt att närma sig Gud och komma inför honom. Tron är en förutsättning. Paulus säger i 2 Korintierbrevet att "vi vandrar här i tro, utan att se". Det är så många som vill se innan de kan tro. Som Tomas, lärjungen. Han sa att "jag kan inte tro utan att jag ser". När han sedan fick se, sa Jesus till honom: "Du tror för att du ser. Salig är den som tror även om han inte ser." Så är det för oss som vandrar här i tiden. Vi måste vandra i tro. Vi tror på något vi inte kan se med våra fysiska ögon, och som vi inte kan känna med våra sinnen. Vi kan endast ta emot det genom tron.

Jag tycker så synd om människor som har den här inställningen att, "jag kan inte tro om jag inte får se". De är så begränsade. De har ingen möjlighet att komma utanför den här bubblan som

är det fysiska livet som vi lever i. De har ingen möjlighet att se längre, för att de säger att de inte kan tro på det de inte ser. Men Gud han har sagt att vi måste tro. Utan tro så är det omöjligt att kunna tjäna Gud och leva för honom.

Jakob skriver i sitt brev om något han kallar för död tro:

Mina bröder, vad hjälper det om någon säger sig ha tro men saknar gärningar? Den tron kan väl inte frälsa honom? Om en broder eller syster saknar kläder och mat för dagen och någon av er säger till dem: "Gå i frid, klä er varmt och ät er mätta", men inte ger dem vad kroppen behöver, vad hjälper det? Så är också tron i sig själv död när den är utan gärningar. Nu kanske någon säger: "Du har tro." – Ja, men jag har också gärningar. Visa mig din tro utan gärningar, så ska jag visa dig min tro genom mina gärningar. Du tror att Gud är en. Det gör du rätt i. Även de onda andarna tror det, och bä-

var. Men vill du inte inse, tanklösa människa, att tron utan gärningar är död? Blev inte vår far Abraham erkänd som rättfärdig genom gärningar när han bar fram sin son Isak på altaret? Du ser att hans tro samverkade med hans gärningar, och genom gärningarna blev tron fullbordad. Så uppfylldes Skriften som säger: Abraham trodde Gud, och det tillräknades honom som rättfärdighet, och han kallades Guds vän. Ni ser alltså att människan erkänns som rättfärdig genom gärningar och inte bara genom tro. Blev inte den prostituerade Rahab på samma sätt erkänd som rättfärdig genom gärningar när hon tog emot sändebuden och släppte ut dem en annan väg? Liksom kroppen utan ande är död, så är tron utan gärningar död (Jak 2:14-26).

Här står det att tron utan gärningar är död. Det kan ju verka som en motsägelser då Paulus säger att vi ska leva genom tro, och inte genom gärningar. Men här talar vi om olika slags gärningar. Se på Abraham. Det var inte några laggärningar som han gjorde då han lydde Gud, utan han litade på Gud. Gud sa till honom: Du ska offra din son Isak. Det var ju absolut inte en laggärning det han gjorde. Inte något han gjorde som var prätigt på något sätt, utan det var att han litade på Gud. Han tog konsekvenserna av att han trodde på Gud, och handlade därefter.

När skökan Rahab tog emot spejarna i Jeriko var det egentligen högförräderi mot sitt eget folk. Hon gjorde det därför att hon litade på himmelens Gud, han som har all makt. Det var en tro som fick konsekvenser i hennes liv. Det är ju så att om man tror någonting så får det konsekvenser. Man kan säga att man tror på någonting men om det inte för med sig konsekvenser så är det faktiskt i själva verket att man inte tror det. Om man verkligen tror att Gud finns, om man verkligen tror att Gud har skapat himmel och jord, att han har skapat oss av en anledning, så måste det få konsekvenser i våra liv. Det finns ingen annan väg. Det är den levande tron som är verksam och som

tar sig uttryck och får konsekvenser i våra liv.

Om någon av er brister i vishet ska han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan att kritisera, och han ska få. Men han ska be i tro, utan att tvivla. Den som tvivlar liknar havets våg som drivs och piskas av vinden. En sådan människa ska inte tänka att hon kan ta emot något från Herren, splittrad som hon är och ostadig på alla sina vägar (Jak 1:5-8).

Här kan man tycka att Jakob är sträng då han säger att om du tvivlar så kan inte Herren använda dig. Alla har vi tvivlat någon gång. Det händer att man gör det. Men faktum är att om Herren ska kunna använda oss, om Herren ska kunna komma in i våra liv, så måste vi på en punkt låta tvivlet fara och lita på Gud. Vi behöver tro på honom och hans ord och låta det få konsekvenser i våra liv. Låta tvivlet fara därhän, och inte tillåta att det tar kontroll över våra liv. Det finns de som tvivlar hela livet och aldrig kommer i tjänst för Gud. Man tvivlar på att Gud har talat och låter sig inte användas av Herren, därför att man inte är helt säker.

Det är inte så att vi ska ha en bindel för ögonen och ha en blind tro, och bara göra saker på impuls, men när man har sett i Guds ord och låtit sig överbevisas, så måste man komma fram till den punkten där man säger att nu får tvivlet fara, nu vill jag ta ett steg i tro på Herrens väg. Det är så viktigt att tron resulterar i en handling, så att det får en konsekvens i våra liv. Det är vad den levande tron gör. Bli inte lik dem som drar sig undan sig själva till fördrävlighet. Vi hör till dem som tror och vinner våra själar. Det måste vi göra, vänner. Tro på Gud, lita på honom. Han är en klippa som aldrig sviker.

Utan tro är
det omöjligt
att tjäna Gud,
omöjligt att
närma sig
Gud och
komma inför
honom.
Tron är en
förutsättning.

Jesus talar om tro i Lukas evangelium:

Då sade apostlarna till Herren: "Ge oss mer tro!" Herren svarade: "Om ni har tro, bara som ett senapskorn, ska ni kunna säga till det här mullbärsträdet: Ryck upp dig med rötterna och plantera dig i havet! Och det skulle lyda er (Luk 17:5-6).

Vad handlar det här om? Lärjungarna säger till Herren: ge oss mer tro. Han har precis talat om förlåtelse, om att man ska förlåta sin broder:

Var på er vakt! Om din broder syndar, så tillrättvisa honom, och om han ångrar sig, så förlåt honom. Även om han syndar mot dig sju gånger om dagen och kommer tillbaka till dig sju gånger och säger: Jag ångrar mig, så ska du förlåta honom (Luk 17:3-4).

Kanske var det detta som apostlarna tänkte på, hur de skulle kunna leva det här livet. Ge oss mer tro, säger de. Men så svarar Herren, att om ni har tro, endast som ett senapskorn, det är det minsta kornet, ett väldigt litet

korn, så ska ni kunna göra det här. Det här mullbärsfikonträdet med sina långa rötter som omöjligt kan dra sig upp. Det ska ni kunna dra upp med rötterna och sätta ner i havet.

Jag tror att vi lätt missar poängen av det som Jesus säger. Vi tänker att ja, men jag har inte ens så mycket tro som ett senapskorn. Jag klarar inte av att

den håller att tro på. Så är det med Gud. Han håller att tro på, därför att han är mäktig, han är en klippa som aldrig kommer att svika.

Vi kan tro på honom och ta ett steg i tro. Det är inte mängden tro det handlar om, utan det handlar om att ta steget. Steget ut i det som Herren vill för våra liv. Han har en plan och en

räkna folket. Men det är uppenbart att folkräkningen inte behagade Gud. Gud blir vred på David. David började att se på sin armé, hur stor den var. Precis som att det var det som hade lett honom till seger mot Goliat. Då var han ju helt ensam, en liten herdepojke, när han vann seger mot Goliat. Orsaken till segern var att Herren var med ho-

Vi kan tro på honom och ta ett steg i tro. Det är inte mängden tro det handlar om, utan det handlar om att ta steget. Steget ut i det som Herren vill för våra liv. Han har en plan och en tanke för dig och mig, att vi ska komma in i tjänst för honom.

göra de här sakerna. Men det som är Jesu poäng här är att det handlar inte om mängden tro. Det är inte det som är det viktiga. Apostlarna ber Jesus om mer tro, men det är inte mängden tro det handlar om. Utan det handlar om objektet för tron, om vem vi tror på, för det är han som är mäktig att göra det här. Det är honom som vi tror på som är det viktiga. Vem är det vi överlämnar vårt liv till, vem är det vi tror på?

Tänk dig en bild av en bro. Vi kommer fram till en avgrund och behöver ta oss över till andra sidan. Så kommer vi fram till en bro och måste ta ett beslut om vi ska våga gå ut på den här bron. Vi kan se på konstruktionen och fundera om bron håller för oss så att vi kommer över till andra sidan. Om vi då tar ett steg ut på den här bron, så spelar det inte så stor roll hur mycket eller lite tro vi har på bron, det är inte det som är det viktiga, utan frågan är: håller bron eller inte? Om vi står där mitt ute på bron med skakiga knän eller inte, spelar ingen roll. Så länge bron håller, så är det inte tron som bär oss över. Det är bron. Det är bron som bär oss över till andra sidan, därför att

tanke för dig och mig, att vi ska komma in i tjänst för honom. Då måste vi lita på honom. Lita på hans ord, att han kommer att bevara oss, han kommer att bära oss fram och bära oss över. Vi behöver ta ett steg i tro.

Ibland när man står så här och talar så låter det plötsligt så enkelt. Det är bara att göra så här och så här, gör det och det så kommer det att hända. Det låter väldigt lätt, men vi vet ju allihopa att livet inte är så enkelt. Vi hamnar i prövningar och får uppleva svåra tider. Faktum är att det är just i dessa tider som tron är det viktigaste att hålla fast vid. Det är i de tiderna som vi måste hålla fast vid tron. Det finns ju olika orsaker till de här svåra tiderna, till det som händer. Det kan vara konsekvenser av våra egna felaktiga val i livet, det kan vara att Gud vill fostra oss, tillrättavisa oss, och pröva vår tro. Det kan vara andra orsaker som bara Gud vet varför. Vi kanske aldrig kommer att förstå varför.

Ett exempel på det här det var när kung David ville räkna sitt folk. När man läser om den händelsen så kan man undra vad som var så fel med att

nom. På samma sätt var Herren, härskarornas Gud, med i strid efter strid. Men nu tänkte David räkna folket och se hur mäktig han blivit, med ett stort folk. Det var en fruktansvärd synd mot Gud. Han slutade att räkna med Gud och räknade bara med sig själv och de mänskliga tillgångarna. Gud vill tillrättavisa David och vi läser:

Och Herren talade till Davids siare Gad och sade: "Gå och säg till David: Så säger Herren: Tre saker lägger jag fram för dig. Välj en av dem som jag ska göra mot dig." Då gick Gad in till David och sade till honom: "Så säger Herren: Välj vilket du vill ha: antingen svält i tre år eller förödelse i tre månader genom dina motståndare utan att du kan komma undan dina fienders svärd, eller Herrens svärd med pest i landet under tre dagar då Herrens ängel sprider fördärv inom hela Israels område. Bestäm nu vilket svar jag ska ge honom som har sänt mig." David svarade Gad: "Jag är i stor vanda. Men låt mig falla i Herrens hand, för hans barmhärtighet är mycket

stor. I människors hand vill jag inte falla.” Herren sände då pest i Israel så att 70 000 personer av Israel dog (1 Krön 21:9-14).

Det här valet som David får av Herren och det valet han tar, det har gripit mig. Jag ser något speciellt hos David här. Han gör fel flera gånger och för-syndar sig kraftigt mot Gud, men det finns något hos David som lyser igenom och gör att bibeln ger vittnesbördet om David att han var en man efter Guds hjärta. Han väljer att falla i Guds hand. Han vill inte falla i människors hand – han vill falla i Guds hand. Egentligen var det här det värsta valet för att Gud är den mäktigaste och han kan förorsaka mest skada. Men David sa: jag vill falla i hans hand. Därför att han är barmhärtig, och hans barmhärtighet är stor. Jag vill inte falla i människors hand.

Jag vet inte om jag lyckas förmedla det jag vill ha sagt här, men David han vill hellre falla i Guds hand därför att han litade på Gud. Han visste att Gud var den som visste vad som var bäst för honom och han ville acceptera de konsekvenser som Gud ville att hans felsteg skulle få. Han ville hellre falla i Guds hand. Det är tro. Det är att tro på Gud, det är att säga: Gud, ta hand om mig och gör vad du vill med mig. Jag vill acceptera vad du än måtte sända mot mig, därför att jag vet att du är en barmhärtig Gud och jag vet att du kommer att välja det som är bäst för mig. Jag vill acceptera det som händer i mitt liv.

Det är viktigt för oss att vi accepterar det Gud sänder. Om det är prövningar, olika svåra tider eller vad det nu skulle vara. Ge inte upp upp tron på Gud på grund av prövningar. Tro istället ännu mer på Gud och lita på att han kommer att bevara dig genom den svåra tiden.

Många människor säger i en sådan situation: nej jag går, jag väljer hellre att falla i människors händer. Då har jag kanske en chans till att slå tillbaka, då har jag kanske en chans till att hävda mig. Men David sa: jag vill falla i Guds hand. Jag vill falla i hans hand, han får göra vad han vill med mig. Jag litar på

honom.

Job är ett annat exempel. Han var en rättskaffens man och man ser på beskrivningen av honom att väldigt få människor skulle kunna mäta sig med Job. Men det han får uppleva av svårigheter är det också väldigt få människor som har upplevt. Det var Gud som lät det hända. Om vi läser i Job 29:1.

Job fortsatte sin utläggning. Han sade: O, att jag var som i gångna månader, som i dagarna då Gud vakade över mig, då hans lykta sken över mitt huvud och jag gick i hans ljus genom mörkret, då jag var i min krafts dagar, då Guds godhet vilade över mitt hus, då den Allsmäktige ännu var med mig och mina barn fanns runt omkring mig, då mina fötter badade i gräddmjölk och det rann bäckar av olja ur klippan för mig.

Jag tänkte då: ”I mitt eget bo ska jag dö, mina dagar blir många som sanden. Min rot sträcker sig till vattnet, nattens dagg vilar i mina grenar. Min ära är ständigt ny, och min båg förnyas i min hand” (Job 29:1-6, 18-19).

Här ser vi hur Job levde nära Gud, och Gud vakade över honom, Gud var hans klippa som han förtrodd på. Det var en lycklig tid för Job då alla såg upp till honom och han fick uppleva så otroligt rika välsignelser, och så tänker han att i mitt eget bo kommer jag att dö och mina dagar ska bli många som sanden. Ingenting kommer hända mig därför att jag har Gud och Gud är min klippa.

Vi fortsätter att läsa:

Nu skrattar de åt mig, dessa som är yngre än jag, medan jag inte hade satt deras fäder ens bland mina vallhundar.

Gud har lossat min bågsträng och

plågat mig, därför släpper de sina hämningar inför mina ögon.

Han har vräkt mig ner i dyn, och jag liknar stoft och aska. Jag ropar till dig, men du svarar mig inte. Jag reser mig upp, men du bara ser på mig. Du har blivit grym mot mig, med din starka hand ansätter du mig. Du lyfter upp mig till vinden och för mig bort, du skakar mig i stormen. Jag vet att du vill föra mig till döden, till den boning där allt levande samlas. Men räcker man inte ut handen när man faller, ropar man inte efter hjälp när olyckan kommer? Grät jag inte över den som hade hårda dagar, led inte min själ med den fattige? Men när jag sökte det goda kom det onda, när jag väntade på ljus kom mörker. Mitt innersta kokar och får ingen ro, dagar av plåga har mött mig (Job 30:1, 11, 19-27).

Någonting har hänt i Jobs liv. Det är som att Gud har vänt sig emot honom. Plötsligt är det som att Job svävar i livsfara, därför att den här trygga grunden han hade plötsligt hade försvunnit under honom. Han svävar plötsligt i livsfara. Jag tror att vi kan känna igen oss i det här just därför att vi tänker att det går så bra, det går så fint, det kommer bli så här och så här och så här. Jag har en lycklig tid. Men så kommer prövningarna och svårigheterna och man upplever det som att Gud har vänt oss ryggen. Men då, det är just i de här ögonblicken, det är då man måste tro. Det är då man måste lita på Gud. Därför att vi har anförtrott oss åt Gud, vi har gett våra liv i Guds händer. Och om vi upplever prövning så är det för att Gud har en tanke med det. Då måste vi tänka, då måste vi tro och lita på att Gud kommer att bevara oss igenom den här situationen.

Det visade sig att Job behövde den här prövningen därför att han såg sig själv som rättfärdig och Gud ville lära honom att få ett annat perspektiv på

Gud. Var var du Job, när jag spände upp himmelen? Var var du Job? Man måste få det här perspektivet på vem Gud är, och vem vi är, och få det här rätta förhållandet mellan Gud och människan, mellan Gud och oss. Många faller i prövningens stund, och jag vill uppmana dig den här eftermiddagen att lita på Gud. Vad än som händer, även om det kan komma tider av prövningar och svårigheter, så gå aldrig bort ifrån Gud. Lita på honom. Det kan hända att man fortfarande kallar sig troende, men man drar sig undan och vill inte vara med för att man tvivlar. Men gör inte det. Lita på Gud, för att det kommer till att hålla. Han är en klippa som aldrig kan svika. Och han kommer att bevara dig. Lita på honom, tro på honom. Det är det viktiga.

Förutom de här prövningarna, så talar bibeln om en kamp som vi har att utkämpa:

Till sist, bli starka i Herren och i hans väldiga kraft. Ta på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot djävulens listiga angrepp. Vi kämpar inte mot kött och blod, utan mot furstarna, mot makterna, mot världshärskarna här i mörkret och mot ondskans andemakter i himlarymderna. Ta därför på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot på den onda dagen och stå upprätt när ni fullgjort allt. Stå alltså fasta, med sanningen som bälte runt höfterna och klädda i rättfärdighetens pansar. Bär som skor på era fötter den beredskap som fri dens evangelium ger. Ta dessutom trons sköld, med den kan ni släcka den ondes alla brinnande pilar. Ta emot frälsningens hjälm och Andens svärd, som är Guds ord (Ef 6:10-18).

Här säger Paulus att vi har en kamp

som inte mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter, och världshärskare som råder i mörkret. Det är en kamp för den kristne. Men så finns det en vapenrustning.

Jag jobbar som snickare och idag är det mycket strängare säkerhetsregler än tidigare. Om man ska göra ett arbete så måste man beräkna säkerhetsrisken och använda den utrustning som behövs för att man ska kunna göra jobbet säkert. Om man ska jobba på en höjd så måste man ha en byggnadsställning och en sele så man inte ramlar ner. Det kanske är en lite dålig att jämförelse, men jag vill visa något här. Bibeln säger att vi har en kamp att utkämpa, men

ut från en hög höjd och svävar långt ner i någon dal, och jag kan tänka mig att det är en hisnande upplevelse. Att känna ett fritt fall, se hur naturen visar upp sig från sin bästa sida. Som sagt så har jag aldrig gjort det, och kommer nog aldrig göra det, men tänk vilken upplevelse det måste vara att kasta sig ut i tomma intet. Men det hänger på om man litar på säkerhetsarrangemanget och att linan kommer att hålla när jag kastar mig ut. Allt är ordnat och planerat och jag kommer inte att kunna skada mig. Då vågar man ta det här steget och hoppa. Jag vet inte om jag hade vågat det, men i princip är det ju vad som händer när människor

det finns en vapenrustning. Det finns en säkerhet för den som ska gå ut i striden. Paulus skriver om trons sköld. Ska vi ut i striden, då är det trons sköld som vi måste hålla upp. Vi kommer att bli attackerade av den onde hela tiden. Han kommer att försöka få oss att tvivla på att vi är Guds barn och tvivla på vår frälsning. De onda makterna kommer att angripa församlingen på så många olika sätt, men då kan vi lyfta trons sköld, den levande tron. Tro på Gud, lita på honom! Det är vårt försvar i kampen och striden. Lyft trons sköld! När man helt och fullt litar på Gud kan vad som helst hända. Då vi är ute i trons värld kan allt hända. Då är vi inte begränsade på samma sätt som människor är. Därför att vi tror på honom som har makt att göra vad som helst.

Jag vill visa på en bild till. Det är något jag aldrig har gjort. Det finns något som heter Bungyjump. Man hoppar då

hoppas.

Vad är det jag vill säga med bilden? Herren vill föra oss in i någonting som är helt underbart. Det handlar inte bara om en upplevelse för stunden, utan det handlar om någonting som är otroligt mycket större än allt som finns här på jorden. Han vill föra oss in i tjänst för honom, ett underbart liv i Gud, ett överflödsliv. Men då måste vi våga ta steget. Då måste vi tro på Gud och lita på honom. Våga ta steget och kasta oss ut i det som vi inte vet hur det kommer att sluta, men vi vet att Herren kommer att bevara oss. Det är att tro på Gud. Det är levande tro. Det är det vi behöver göra, vänner. Det har varit svåra tider, men det är just då som vi lär oss att lita på honom. Tro på Gud och gör det här valet som David gjorde, att falla i Guds hand. Han vet vad som är bäst för oss. Jag vill falla i hans hand.

Några röster från Sommarkonferensen

Vittnesbörd av Ingegerd Fredriksson

Vi är glada att få mötas efter dessa år av pandemi. Men det viktigaste är inte att få mötas utan det är att vi får förkunna Jesus i denna världen. Det finns inget annat hopp och ingen annan väg att gå.

Jag vill ge en hälsning här ifrån i Petrus brev, de två första verserna, men jag har gjort om texten lite:

- Från Petrus, Jesu Kristi apostel. Till de utvalda som lever utspridda som främlingar i – *Skälby, Gullspång, Långshyttan, Åland, Norge och våra missionsfält.*

Det är oss det gäller. Vi läser vidare:

- Ni är förutbestämda av Gud Fadern och helgade genom Anden till lydnad och rening med Jesu Kristi blod. Nåd och frid vare med er i allt rikare mått.

Det är fantastiska ord här som säger att vi är utvalda i Kristus, att vi får fyllas av hans helige Ande och får vara bestämda till lydnad och rening för Ordet. När vi har gjort den här upplevelsen får vi uppleva nåd och frid i rikaste mått. Vi fortsätter att läsa verserna 4-5:

- Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Far!
I sin stora barmhärtighet har han genom Jesu

Bertil & Ingegerd Fredriksson utanför Folkets hus i Långshyttan där Sommarkonferensens möten hölls.

Kristi uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp, till ett arv som aldrig kan förstöras, fläckas eller vissna och som förvaras åt er i himlen. Med Guds makt bevaras ni genom tron fram till den frälsning som är redo att uppenbaras i den sista tiden.

Det är det hoppet vi har och vill vittna om, för att människor ska få möta Jesus. Ett hopp som håller i den här sista tiden. När allting annat rasar runt oss så finns det något att hålla fast vid. Det är frälsningen i Jesus. Under den här konferensen så vill vi inget hellre än att vi alla ska bli skickliggjorda genom den helige Ande för allt gott verk.

Tack Maranataförsamlingen och storfamiljen i Långshyttan för konferensen med så innehållsrika dagar.

Undervisningen om Guds kärlek och Jesu snara tillkommelse rörde hjärtat. Fint att träffa syskonen med innehållsrika samtal, allt detta har jag tagit med mig hem!

Hälsningar

Eva Setterman Karlsson, Gullspång

Anita Eriksen t.v. och Eva Setterman Karlsson skalar ägg till en av konferensens måltider.

VI SKA BLI FÖRVANDLAD!

Vittnesbörd av Bertil Fredriksson

Jag ska läsa ur 1 Korintierbrevet 15:

- Men det säger jag, bröder: kött och blod kan inte ärva Guds rike, och det förgängliga kan inte ärva det oförgängliga. Se, jag säger er en hemlighet: Vi ska inte alla insomna, men vi ska alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Basunen ska ljuda och de döda ska uppstå odödliga, och vi ska förvandlas. Detta förgängliga måste kläs i oförgänglighet och detta dödliga kläs i odödlighet. Men när det förgängliga är klätt i oförgänglighet och det dödliga klätts i odödlighet, då uppfylls det ord som står skrivet: Döden är uppslukad i seger. Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. Men Gud vare tack som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus! Stå därför fasta och orubbliga, mina älskade bröder, och arbeta alltid hängivet för Herren. Ni vet ju att er möda i Herren inte är förgäves (1 Kor 15:50-58).

Tänk att vi ska bli förvandlade om vi lever kvar när Jesus kommer och den sista basunen ljuder. Då ska vi få nya kroppar. Du som har en skraltig kropp som jag, med krämpor, sockersjuka, pacemaker och allt möjligt. Vi ska bli förvandlade och få en ny härlighetskropp. Den kroppen är oförgänglig och kan lyftas upp. Den besegrar tyngdlagen, så när Jesus kommer på skyn så lyfts alla som har fått denna nya kropp, honom till mötes.

Jag var ute och affischerade häromdagen och kom till en sjö där det fanns en stor och fin anslagstavla. Men det stod att

den bara var avsedd för det som handlar om fiske. Då kom det två fiskare som var där och sa att "här får du inte affischera, det är ju bara till för det här med fisket". Jag svarade att jag är ute på fiske, och att det handlar om människofiske. "Så jag försöker få er att nappa", sa jag och fick vittna för dem. Den ena berättade att han var bonde, och vårt samtal leddes in på det här med sådd och skörd. Det öppnade för vittnesbördet, och jag fick berätta för dem att vi väntar på att Jesus ska komma.

De undrade hur det kan vara en sådan oro i världen, det här med kriget i Ukraina och allt möjligt. Jag sa åt dem att det står i bibeln att det är ett tidstecken, att det ska bli krig och att vi ska få höra rykten om krig, på den ena orten efter den andra. Så det här är bara början. Det kommer att fortsätta. Även jordbävningar och det här med miljöförstöring. Allt det vi möter idag är tidstecken. Det står i min bibel att innan Jesus kommer så ska det vara på det viset.

Så när den sista basunen ljuder och vi ska förvandlas, ja det står här att det ska ske i ett ögonblick. I ett nu vid den sista basunens ljud. Det är ett mysterium. Det går inte att förklara hur den här förvandlingen ska äga rum, men så mycket vet vi att kött och blod kan inte ärva Guds rike. Därför måste vi få nya kroppar som besegrar tyngdlagen, så att vi kan lyftas Herren till mötes i förvandlade kroppar och möta honom på skyarna.

Jag var och beställde blommor i en blomsterhandel nära Bällsta för några år sedan. Då ville jag att de skulle texta ett kort som man brukar sätta på blommorna: *Vi möts på skyarna*. Då sa flickan som jobbade där: Ska du ut och flyga? Ja det ska vi. Hon tänkte väl att det är ju nära Bromma flygplats och hon hade aldrig hört uttrycket tidigare. Det var ingen som hade beställt ett sånt kort att sätta på blommorna. Men då fick jag vittna för henne också om att Jesus kommer och då ska vi ut och flyga. Så vi möts på skyarna, vänner!

Vänta i tro

Vittnesbörd av Roger Lindroos

Det är stort att återigen få träffa syskon som man kämpat tillsammans med och inte sett på länge. Jag har sett fram emot de här dagarna, inte först och främst för att få träffa vänner utan för att hämta styrka. Det står att vi får uppbygga varandra på vår allra heligaste tro.

Det är väldigt lätt att tappa styrkan, visionen och det vi har fått. Därför är det viktigt speciellt i våra dagar att vi kommer tillsammans och uppmuntrar varandra att gå vidare på den väg Gud stakat ut, för att vara en församling som representerar Guds rike i vår tid, dag för dag i den värld vi lever i.

Det finns människor som menar att vi ska utbreda Gudsriket genom våra mänskliga ansträngningar, exempelvis genom att infiltrera på olika vis, eller helt enkelt att vi ska gå i bräsch för makten i världen, och därigenom genomsyra hela världen med Guds rike. Men det vittnar i så fall om att man har förlorat styrkan och visionen. Man kan nästan tappa tron på att Gud gör

under, på att evangelium är det som kan förvandla en människa., och istället genom våra finurliga mänskliga tankar mena att vi kan skapa ett rike på den här jorden. Jag vill läsa en välkänd vers i Hebreerbrevet 11. Det står om Abraham i verserna 8-10:

I tron lydde Abraham när han blev kallad att dra ut till ett land som han skulle få i arv, och han gav sig i väg utan att veta vart han skulle komma. I tron levde han i löfteslandet som i ett främmande land. Han bodde i tält med Isak och Jakob som var medarvingar till samma löfte, för han väntade på staden med de fasta grundvalarna vars byggmästare och skapare är Gud.

Måtte vi vara med i det byggnadsverket som Gud gör; att också vår lilla skara får vara med och uppbygga det som Gud tänkt för oss. Abraham väntade på staden med de fasta grundvalarna. Tappa inte den visionen, ha blicken framåt och hemåt. Vår kamp är inte mot kött och blod utan det är en helt annan kamp.

Min önskan för de här dagarna är att vi får uppmuntra varandra att gå vidare och ha visionen klar för oss. Vi får göra som Abraham; flytta högre upp i bergen mot höjderna, och inte som Lot, som drog ner mot Sodom för att försöka påverka. Vi får närma oss Herren, det behöver vi var och en, så att han får leda oss rätt. Vi får be till Gud att de här dagarna får bli till uppmuntran för oss var och en, och att vi får en ny blick mot målet, om vi har mist den.

Gör som Abraham; vänta i tro på den himmelska staden och var som främlingar i den här världen.

Roger Lindroos (i mitten) var med och ledde flera av mötena i konferensen.

Den Gud som sa Ljus ska lysa fram ur mörkret

Om humanismens hopplösa försök att rädda människan, och om Evangelium som är Guds svar och kraft till frälsning för var och en som tror.

Undervisning av Yngve Stenfelt

Evangelierna ger oss en samlad bild av Jesu gärning. Johannes skriver att Jesus även gjorde många andra tecken inför sina lärjungar, vilka inte är uppskrivna. Men dessa blev uppskrivna för att ni ska tro att Jesus Kristus är Messias och för att ni ska ha liv genom hans namn. Härav förstår vi hur oerhört viktigt det är att få uppleva det här med tron på Jesus. Den kan vi tillägna oss genom att ta del av det som är skrivet om honom.

Jesus började sin verksamhet vid Jordan, då han döptes av Johannes. Det står att "medan han bad så sänkte sig Anden över honom i lekamlig skepnad som en duva. Från himlen kom en röst som sa: *Denne är min älskade Son i vilken jag har funnit behag.*" Johannes skriver att Anden förblev över honom, och vi får också veta att Jesus av Anden blev förd ut i öknen för att frestas av djävulen. Det var alltså ingen tillfällighet utan det var Anden som förde honom ut i denna svåra situation. Sedan heter det så underbart att "i Andens kraft vände han tillbaka". Det hade inte skett någon förändring med Jesus. Han blev frestad i allt, likasom vi, dock utan synd.

Det är helt underbart att det är på det sättet. Vi vet att han trädde fram och sa att "*Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig, han har sänt mig till att predika glädjens budskap för de fattiga, frihet för de fångna, syn för de blinda, ja till att predika ett nådens år från Herren.*"

Vi kan ställa oss frågan: Varför kom Jesus? Jo, han kom för att uppsöka och frälsa det som var förlorat. Han kom för att omintetgöra djävulens gärningar. Han kom för att synliggöra en evig rättfärdighet som gäller inför Gud. Därför kom Jesus. På alla områden var vi oförmögna. Vi kunde ingenting, men så kom Jesus, och han kunde allt.

Vi har läst om hur det var i början av Jesu verksamhet. Där Jesus gick fram skedde underbara och enorma under och tecken bland människorna. De upplevde hur sjuka blev helade, hur synder blev förlättna, hur onda andar for ut och att de fick ett hopp i sina hjärtan som de inte hade haft tidigare. Där Jesus gick fram, där skedde det här. Men så står han inför slutstegen i

sin vandring här på jorden. Då tar han de viktigaste stegen i sitt liv. Han ska gå till Golgata. Då inträffar det här som Jesus säger: "*Gå bort Satan och stå mig icke i vägen.*" Vi läser från Matteus 16:

Från den tiden begynte Jesus förklara för sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem och där lida mycket av de äldste och översteprästerna och de skriftlärde, och att han skulle bli dödad men att han på tredje dagen skulle uppstå igen. Då tog Petrus honom avsidet och begynte ivrigt motsäga honom och sa: *Bevare dig Gud, Herre. Ingalunda får detta vederfaras dig.* Men han vände sig om och sa till Petrus: *Gå bort Satan, och stå mig icke i vägen. Du är för mig en stötesten ty dina tankar är inte Guds tankar utan människotankar* (Matt 16:21-23).

Det är ju oerhört att en Jesu lärjunge som vandrade så nära honom, och som i samma kapitel hade bekänt honom som Herre och Messias, hamnar i den här situationen att han grips av den humanistiska anden, så att han vill

hindra Jesus från att gå lydnadsvägen. Han begrep inte bättre. Han förstod inte bättre. För mig är det så här att jag tycker att Petrus är en exponent för alla ondskans tilltag. Djävulen sparar ingenting på att få Petrus fälld. Han gör allt som står i hans makt för att fälla Petrus och föra honom på sidan av Guds väg. Men det är som Paulus säger, att Gud förmår frälsa mig från alla ondskans tilltag, och frälsa mig till sitt himmelska rike.

Det som har gripit mig i den här berättelsen är det att Jesus säger: *Gå bort, stå mig inte i vägen*. Petrus stod inte på sidan av utan han stod och hindrade Jesus, mitt i vägen. Så är det också för oss. Djävulen ställer sig mitt i vägen för vår vandring mot himlens land. Han ställer sig för att hindra oss att nå målet. Petrus får det här språkbruket: "Ingalunda får detta vederfaras dig." Jag tycker det är som ett eko från Edens lustgård då ormen säger: Ingalunda ska ni dö. Petrus har det här inom sig då han säger: ingalunda får detta hända dig. Det som Gud vill skulle ske, och det är allvarligt om vi faller undan där, för den humanistiska anden.

Det är som att hela världen är influerad av denna humanism, dessa mänskliga tankar. De menar ju på att alltsammans är gott. Det här är det bästa vi kan framställa, så här ska vi göra. De mänskliga tankarna, humanismens ande. Då upplever vi hur hela världen blir upp och nervänd i sin begreppsvärld. Vi ser det här från Jesaja kapitel 5. Det är så oerhört klarläggande:

Ve den som kallar det onda gott och det goda ont. Den som göra mörker till ljus och ljus till mörker. Den som göra surt till sött och sött till surt. Ve dem som äro visa i sina egna ögon och hålla sig själva för kloka
(Jes 5:20-21).

Det är precis den begreppsvärlden vi upplever och ställs inför under vår vandring mot himlens land. Det upp- och nervända. Det som är gott kallas

ont och det som är ont kallas gott, i den mänskliga framfartens namn. Då är det så oerhört viktigt att du och jag tillägnar oss vad Gud menar och vad Guds ord säger. Vi får inte tillåta fienden stå där i vägen och hindra loppet. Vi får inte tillåta honom stå där i humanistisk ande och få oss på andra tankar än vad Guds ord säger. För han har sagt: *Jag vet vilka tankar jag har om er. Fridens tankar och icke ofärdens tankar. Till att ge er en framtid och ett hopp* (Jer 29:11). Det är Guds tanke från innan världens grund blev lagd. Han utvalde oss i Kristus Jesus. Han ser vår bräcklighet och förrän ett ord är på min tunga så känner han det till fullo.

Yngve Stenfelt tillsammans med Pelle Lind på väg in till mötet i Folkets hus i Långshyttan.

Han är förtrogen med alla mina vägar. Han vet precis när det bränner på. Då står han där för att leda, hjälpa, och har det gått snett - för att upprätta. Han önskar inte att någon ska gå förlorad. Han vill inte mista någon enda. Han vill att vi alla ska nå målet. Det är Guds tanke, men människotankarna är ju det här etablerade: bygg på, plantera, fortsätt, förbättra din omgivning. Men du vet, det är som det var då Jesus jämför med Noas dagar och Lots dagar, att det hjälpte ingenting hur man än planterade och byggde, gifte sig och levde livet. Det fanns ingenting som kunde hindra domen. De hade inget värn mot fienden utan de visste att det här kommer att inträffa. Men vi får ha en underbar försoning i Jesus som håller i livet och som håller i döden.

Innan vi mötte Jesus och blev frälsta så vandrade vi i mörker. Vi visste inte var vi gick. Det var diffust och oklart. Inte nog med det: Efesierbrevet 5:8 säger att vi var förut mörker. Vilken allvarlig situation. Ingen av oss, inte en enda av oss var någon ljuspunkt som lyste upp i tillvaron. Vi var alla mörker. Då förstår vi vad oerhört viktigt det var för Jesus att komma. För att skingra mörkret och låta sitt ljus lysa. Det sanna ljuset som lyser över alla människor skulle nu komma i världen.

Det är så oerhört mörkt ute i tiden. Man förstår om man inte kan orientera sig. Den som vandrar i mörkret vet inte vart han går. Men vi får vara ljusets barn och vandra i ljuset som han är ljuset, och ha gemenskap med varandra, och uppleva hur hans blod renar oss från all synd.

Jesus går emot fariséerna och säger att *"du ser grandet i din broders öga men icke bjälken i ditt eget öga. Ta först bort bjälken ur ditt eget öga så att du sedan kan ta bort grandet ur din broders öga"*. Jesus säger, *du blinde farisé*. Farisen är praktfull i sig själv, det finns inga fel på honom i hans egna ögon. Men i Guds ögon är det annorlunda. Han ser rakt igenom och ser att det är en fläckad klädnad alltihop.

Men så har vi texten från 2 Korintierbrevet 4:4, där Paulus skriver att: Denna tidsålders gud har så förblindat deras ögon att de icke ser det ljus som utgår ur evangelii budskap. Humanismens gud har förblindat ögonen på människor. Man ser inte skenet som utgår från evangelium om Jesus. Likväl så är det så att evangelium är det enda svaret till den humanistiska människan. Vad den människan behöver är Guds kraft till frälsning. Vad är det som förmedlar Guds kraft till frälsning? Evangelium förmedlar Guds kraft till frälsning.

Paulus fortsätter: Den Gud som sa: *ljus ska lysa fram ur mörkret, han är den som låtit ljus uppgå i våra hjärtan*. Vad stort det är. Samme Gud som sa: *bli ljus* och det blev ljus på skapelsens dag, då han

tände ljuset, samme Gud tändes ljuset i hjärtat. Det var inte någon förståsig-påare som kom i vägen och sa: nu ska jag skruva upp lite neonljus, lite strålkastare som kan se gott ut för andra. Nej, långt ifrån. Den Gud som sa att ljus ska lysa fram ur mörkret, han är den som låtit ljus uppgå i våra hjärtan. för att kunskapen om Guds härlighet, som strålar fram i Jesu ansikte, ska kunna sprida sitt sken.

Här är lösningen på problemet. När vi håller fast vid livets ord, då är vi himlals i världen. Det är inte något vi har pumpat upp utan det är något som kommer ovanifrån som en fri gåva. Det är inte ansträngningar som har gjort oss till vad vi är utan det är Guds nåd som har uppenbarats till frälsning för oss.

Det står i 2 Tessalonikerbrevet 2:3-12 om den som håller tillbaka. Det står om laglöshetens människa som icke kan träda fram förrän den som håller denne tillbaka är borttagen. Bibelkommentarer säger att vi inte vet säkert vem det handlar om. Paulus och de troende på bibelns tid visste och var klara över vad det handlar om men vi som lever nu vet inte. Dock, den helige Ande upplyser oss och vi förstår att det måste ju vara församlingen som håller honom tillbaka. Först då när den är fjärrad kan laglöshetens människa träda fram. Då förstår vi betydelsen av Guds församling i tiden. Vi håller tillbaka. Det ser så fruktansvärt eländigt ut och vi tycker att vi inte kan något. Men vi kan hålla tillbaka dessa krafter som vill förstöra människor. Genom Jesus och inte med egen styrka. Vi får kämpa i hans kraft. "Bliven allt starkare i Herren och i hans väldiga kraft."

Tänk att vi inte är utlämnade till att rulla med. Vi behöver inte vara som en tunna som rullar nerför slänten till evigt fördärv. Vi får resa oss i Herren Jesu namn och uppleva hans kraft. Den helige Andes kraft ställer oss i segerställning i Kristus. Denna världens mäktiga vars makt blir till intet för att de inte varit vid korset. Alla som inte har varit vid korset förlorar allt. Inget består som inte har varit vid Golgata. Det var en evig rättfärdighet som Jesus

framlevde, då han offrade sin kropp, en gång för alla. Sedan har vi honom som vill hindra loppet, men "kvinnans säd ska söndertrampa ormens huvud".

På Golgata krossades ormens huvud för tid och evighet. Kvinnans säd söndertrampade ormens huvud. Hur kan det då vara så mycket elände i världen? Hans huvud och makt är krossad, men har du en orm och lyckas med konststycket att krossa huvudet, vad händer då? Jo då slår den ut med bakpartiet i ännu större rörelser. Det är precis det som händer. En sista kamp, ett sista försök från ormens sida att få ut något av striden. Men Jesus är segraren från Golgata. Därför är ondskan inte just något problem. Det är ju fruktansvärt och man blir ledsen av det man ser, men det är inte så att kampen är förlorad. Det är inte slut, för Jesus har vunnit seger. Fienden vet att hans tid är kort, men vi vet att det finns en framtid och ett hopp i Herren Jesus Kristus.

Vår frälsning har ju kostat Jesus så oerhört mycket, det har kostat honom allt. Gud sparade inte sin Son utan utgav honom för oss alla. Tänk om Gud hade varit en sån där som håller igen, då hade inte vi varit frälsta. Han sparar inte utan utgav Jesus för våra synder.

Jag sa att Petrus var en exponent för all ondskans tilltal. Vi är också exponenter för satans tilltal. Han försöker så långt han kan att få oss på fall. Bland lärjungarna uppstod en tanke om vem av dem som var störst. Det där är den humanistiska tanken. Vem är störst? Det är bara en som är stor och det är Jesus Kristus. Jesus förutsäger att "i natt innan hanen gal ska du tre gånger förneka mig Petrus". Nej då, svarar Petrus, om jag än ska gå i döden för dig så ska jag inte förneka dig. Matteus skriver att Petrus svarade: Om än alla andra förnekar dig så ska inte jag. Där har vi en fara, den humanistiska tanken uttryckt i ord. "Om än alla andra, så ska inte jag." Han räknade med sig själv. Sen kommer gripandet av Jesus. Petrus högg till med sitt svärd och högg av Markus högra öra, men Jesus rörde vid honom och helade honom. Vi ser där

att han fick möjligheten att äga maktmedel. Han var lite beväpnad, för att Jesus skulle visa att det går inte att handla så. Man får inte hugga öronen av folk. Man får inte ta kött till arm.

Om du och jag har vissa maktmedel, kan vi då låta dem vara orörda när det krisar, när det verkligen gäller? Eller tar vi fram det vi har och hugger till? Är vi beroende av dessa maktmedel för att hålla fienden på avstånd?

Nej, det hjälper ingenting med mänskliga maktmedel ty den som tar till svärd ska förgöras med svärd. Hur mycket motstånd du än möter så ta inte till det. Det hjälper inte ett dyft. Vad ska du göra? Vänd dig mot himlen. Där ligger svaret hos Jesus. Du behöver inte kämpa med allt som finns i denna världen av vapen och makt och inflytande. En öppen himmel är allt vi är beroende av.

Vid översteprästens gård ser vi hur Petrus förnekade som Jesus hade sagt. Hanen gol och Petrus går ut. Lukas skriver: Då såg Jesus på Petrus. Den versen griper mig oerhört. Då såg Jesus på Petrus. Han kunde ha vänt bort blicken och tänkt att nu Petrus är det slut med dig, nu får det vara. Nej, han såg på Petrus. Ser du blicken? Inte den här fördörelsens blick, att nu ställer jag dig mot väggen, och nu blir det aldrig mer något utav dig. Nej, det var en blick som smälte Petrus. Så är det i mötet med Jesus. Vi tänker att, nu ställer han oss mot väggen och nu går det illa. Och så märker vi hans härlighets blickar. Han ser på oss med detta underbara kärlekens uttryck i sina ögon, ty han vill upprättelse. Vi har ingen rätt att sätta sista ordet på en människa och säga att nu är det färdigt. Nej, det är bara Gud som har rätt att ge sista ordet på en människa. Så länge det finns liv så finns det hopp. Gud kan upprätta den mest sjunkna. Gud kan möta i den mest förtvivlade situation. Även om man har gjort det man innerst inne inte ville, om det blev så i svaghetens ögonblick, så är det inte tid att resignera och dra sig tillbaka. Det är hög tid att möta Jesus!

Jag har varit med om att Gud har sänt till mig både offer och föröware. Den som har orsakat smärtan och den som har lidit av den. Han har sänt dem till mig. Vad har jag då för medicin? Två olika burkar? Nej, bara en. Det står Kärlek på den: Guds kärlek i Kristus Jesus. Den använder jag till offret, så även till förövaren. Samma medicin, men naturligtvis med vägledning. Men om man tar bort medicindosan så är det meningslöst både för offret och förövaren. Det måste finnas Guds kärlek i Kristus Jesus. Det förändrar allt.

Det var också det som fick Petrus att komma igen. Mötet med Jesus på stranden, då Jesus frågar:

Petrus, älskar du mig mer än de andra gör? Ja, Herre, du vet att jag har dig kär. Då sa Jesus till honom: Föd mina lamm. Åter frågar Jesus: Älskar du mig Petrus? Ja, Herre du vet att jag har dig kär. Och Jesus sa till honom: Var en herde för mina får. För tredje gången frågar Jesus: Petrus, älskar du mig? Petrus börjar bli bedrövad. Herre du vet allt, du vet att jag har dig kär. Då sa Jesus till honom: Föd mina får.

Uppgiften ligger på kärlekens område.

Vänner, om jag kunde förmedla det här, att uppgiften som Gud ger i våra händer ligger på kärlekens område, den gudomliga kärlekens område. Där ligger den. Vi möter Petrus på pingstdagen, predikande evangelium. Men borde han inte ha en liten tidsperiod så han kunde komma sig på fötter, kanske inte ha en så framträdande roll? Nej, den helige Ande tar inte hänsyn till vad vi tycker och tänker, utan den helige Ande förmedlar Guds tanke med människor. Därför gäller det att vi inte är humanister utan på Jesus troende.

Det är så underbart och välsignat att få vara en Jesustroende i all enkelhet. Inte behöva duka under för tidsandan men uppleva att han som är i oss är större än den som är i världen. Romarbrevet 15 säger: Fridens Gud ska snart låta Satan bli krossad under era fötter.

Dödsrikets portar ska inte bli församlingen övermäktig. Det där med att han blir krossad under våra fötter, hur går det till? Genom att vi kommer in i Kristus och växer till i honom som redan står på ormens huvud. Johannes säger: Ni ynglingar, ni har övervunnit den onde. Det är en växt i andligt avseende. Du bör inte förbli i barnastadiet för alltid. Ynglingar får växa till i honom och uppleva en segerställning.

Se upp för honom som står vid vägen för att hindra dig att nå målet! Då Jesus får bli Herre i ditt liv, ja då får han ta över och säga sitt ord – gå bort Satan och stå mig inte i vägen. Det är makt i Jesu ord och när vi tar det till oss så upplever vi att det fjärmats som står i vägen och så blir vägen beredd att frälsa folk och att dra vidare i Herrens namn.

Amen

På denna tidnings baksida finns en sång skriven av Camilla Eliasson.

Här berättar hon om hur sången kom till.

Nådens bro

Vittnesbörd av Camilla Eliasson

Jag läste en gång att frälsningen är som en bro som sträcker sig mellan Gud och människor. Men för att du ska kunna komma till Gud måste du våga gå över bron. Du måste lita på honom som byggt bron och ta ett steg. Först då kommer du se att den håller.

På missionsfältet mötte jag en gång en kvinna som i många år närmat sig Jesus, men utan att våga ta det sista steget. "Jag är inte god nog", sa hon, "det kommer inte att fungera för mig". Med henne i tankarna skrev jag sången *Nådens bro* och la till en önskan för min vän i sista versen - "tenk om jeg får se deg der!"

Men några månader senare tog hon steget fullt ut och blev frälst. Då tog jag fram sången igen och ändrade strofen till "Tenk at jeg skal se deg der!" Och full av glädje konstaterade jag att frälsningens bro håller för alla som sätter sin fot på den.

Våga satsa på Jesus. Han har aldrig svikit.

Här följer ett kapitel ur boken

Vedergäll Babylon

av Arne Imsen

Uppenbarelseboken 18 har i vår svenska bibel rubriken *Babylons fall*. Uppenbarligen är denna händelse något som himlen längtar efter. Det vidriga med Babylon är inte främst dess storhet och aktivitet utan resultatet hon åstadkommer.

- Därefter såg jag en annan ängel komma ned från himmelen. Han hade stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet.

Himlen är den enda kraft som har förmåga att uppenbara vem kvinnan i Uppenbarelseboken 18 är. Hon kan inte avslöjas med köttslig nitälskan eller mänsklig indignation. Sådant leder inte fram till något annat än hämndaktioner och nya mord. Den enda makt som har förutsättningar att radikalt och slutligt göra upp med denna mångtusenåriga maktkonstellation är himlen. Babylon representerar ändå inte den högsta och största digniteten. På jorden har hon en väldig förmåga att bli betraktad som en konungslig drottning, som tronar vid stora vatten. Men då ett himmelskt sändebud skall kungöra sanningen om hennes slutliga dom, då är det en ängel som får uppgiften. Herren Jesus gör det inte själv.

Solkvinnan är något annat. Hon har solen till sin klädnad och månen under sina fötter och är bekransad med tolv stjärnor. Solkvinnan är av himmelen men har sin funktion på jorden. När hon blev trängd började hon inte strida med draken, utan utrustades med örnens vingar. Så lyfte hon från dessa domäner och flög ut i öknen till

den plats som reserverats för henne där. Hon lever där i isolering, avskildhet och förbidan. Solkvinnan står långt högre och har mycket större värdighet än kvinnan som tronar vid stora vatten. Hon är äkta, sann och förblivande.

En ängel från himlen kom ner och upplyste hela jorden. Människan har inte ljus nog att avslöja lögnen i alla dess förföriska former, och därför blir hon bedragen. Just på grund av det mörker som existerar i tiden, har skökan lyckats med sina ohyggliga illgärningar. Den största synden omnämns i kapitlets sista vers: "Du, genom vars trolldom alla folk blev förvillade." Denna trolldom är det värsta av allt, för kvinnan gör ju anspråk på att representera frälsning, befrielse, kultur, människovärde, framtid. Med detta har hon fångat mänskligheten till sina mässor, högtider och gudstjänster.

Århundraden och årtusenden avlöser varandra. Människan fortsätter sina religiösa ceremonier, men allt eftersom människorna utvecklas intellektuellt och teknologiskt får de stabilare sociala mönster, och söker sig vidare ut på nya äventyr. Fångas i ockultism och spiritism. "Du har blivit ett tillhåll för vederstyggliga fåglar." Gud är vred, så vred att han ställer krav på sitt folk att vedergälla skökan. För att kunna verkställa denna vrede måste vi vara medvetna om vilket slut som kommer att drabba denna sköka. Det gäller att ha en klar och sann vision.

Beskrivningen av Babylons fall börjar med "Fallet, fallet är det stora Babylon". I nästa moment ljuder maningen: "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk." Man kan väl inte dra ut ifrån något som redan fallit och fördärvats? För att kunna bryta upp och gå ut, måste man ha klart för sig hela bakgrunden och utvecklingen. Vi kan inte bedöma tingen utifrån det vi ser nu av den makt och myndighet denna fallna kvinna representerar. Vi handlar utifrån vad Bibeln säger om hennes slut. Utifrån detta perspektiv kan vi rädda både oss själva och andra från hennes välde.

Vi skall inte bedöma utifrån det ärkebiskopar och påvar håller på med nu. Det kan se ut som om de är fredsapostlar och representerar freden och de krafter som skall ena mänsklighetens strävan till enhet, fred, jämlikhet. Det verkar så imponerande, och den kristna församlingen kan tänka att den inte duger till någonting i denna process. Men vi skall inte handla utifrån vad vi ser nu, utan i enlighet med vad Gud har uppenbarat genom ängeln. Alltsammans kommer att sluta i katastrof för hela mänskligheten. Denna förfärliga sköka kommer att dra med sig hela mänskligheten i det helvete hon själv har berett. Därför kräver himlen att Guds folk skall draga ut ifrån henne. Det måste bli ett klart ställningstagande: uppbrott och uttåg. Vi markerar distans.

Det räcker emellertid inte med att draga ut ifrån henne. Vi måste också börja bekämpa henne. Det står klart och tydligt skrivet: "Vedergäll henne vad hon har gjort, ja, given henne dubbelt igen för hennes gärningar". Vem är det som får denna order? Det är för sent att vedergälla skökan när ängeln utfört sitt slutliga uppdrag och kungjort att Babylon fallit. Det är nu vi skall vara med och förbereda sammanbrottet. Det gör vi genom att informera människorna om vad denna ärkehora representerar. Vad hon mest av allt hatar är att bli avslöjad. Hon kunde leva vidare och härskas genom lögnen, men då ängeln kom och ljuset uppenbarades, störtade hon samman.

Vår uppgift är att avslöja henne. Pina henne. Det finns ingenting den babyloniska skökan fruktar så mycket som sanningens ljus. Det enda hotet mot henne är den profetiska uppenbarelsen. "Säll är den som får taga hennes späda barn och krossa dem mot klippan", sjunger psalmisten. Inte livnära, men krossa. Den som krossas mot klippan kan bli frälst. Det är bättre då att falla på klippan och bli krossad, än att klippan faller över oss och vi blir tillintetgjorda.

Det hat och den vrede som finns i Guds hjärta måste få plats och utrymme i hans församling, i våra hjärtan, och förverkligas i relationerna till denna falska drottning.

"Vedergäll henne vad hon har gjort." Vad är det hon har gjort som är så fruktansvärt? Det står att hennes synder räcka ända upp till himlen. Hon kan inte komma längre. Hon har forcerat alla spärrar, kommit in på nya områden och etablerat nya kontakter. Guds söner och människornas döttrar i pervers förbindelse.

"Låt oss bygga ett torn, vars spets räcker ända upp till himmelen." Sådan är människans ambition, Bygga sig ut ur fattigdom, sjukdom, trångmål och med makt demonstrera inför sig själv och inför den osynliga andevärlden att hon är suverän. Hon vill nå ända upp till den slutliga tryggheten,

auktoriteten och myndigheten. Det har varit människans strävanden som tagit form alltsedan Nimrod byggde den första staden.

Skökodrottningen har mångtusenåriga rutiner och erfarenheter. Hon har härjat och fördärvat i mänskligheten. Hennes mest framträdande uppgift är att hon förvillar alla folk genom sin trolldom. Hon paralyserar människorna på olika sätt med sitt bedrägeri. Hon har förvillat längtande själar som sökte Jesus. Istället för att komma till Jesus, kom de till kyrkan, som tog hand om dem i sin fruktansvärda människohandel och band dem med religionens bojar.

Det går relativt lätt att bli befriad från det egyptiska oket, men det är nästan omöjligt att komma ur det babyloniska. Alla, utan undantag, lämnade Egypten. Men det var en försvinnande liten procent som lämnade Babylon efter fångenskapstiden. De flesta var så acklimatiserade att de inte kunde tänka sig något bättre. För dem hade tillvaron vid Babylons floder blivit paradiset. De var förvillade. Jerusalem hade ingen attraktionskraft, inte heller templet. Återtåg var otänkbart.

Men det var några som grät när de såg utvecklingen. När de såg hur skarorna rotade sig allt djupare i den babyloniska myllan, och acklimatiserades. De som upplevde främlingskapet grät och ropade ut: Det här är inte vår stad, det är inte vårt

hem! Och de sädde med tårar. När frihetsediktet kungjordes, utgjorde dessa en liten kvarleva som reste sig och med jubel tågade tillbaka till Jerusalem.

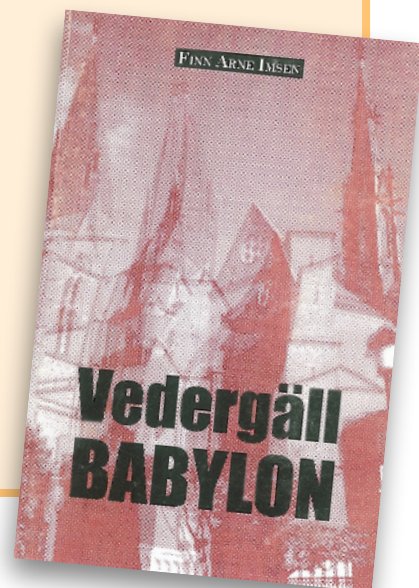
Det är fasansfullt hur Babylons ande rotar människan i världen och får henne att bygga paradiset i tiden, för att med egna resurser skaffa sig frälsning – inte från synden, men från problemen som är andrahandsverkningar av synden. Människan ser bara på symptomen och kämpar för att befria sig ifrån dem. Hon får hjälp av denna skökodrottning, kyrkans sakrament, nådamedel och mysterier. Skaror av våra grannar och vänner kommer aldrig till himlen. De går förlorade. De sökte Gud, men fångades upp av kyrkan och hamnade i babylonisk fångenskap som de aldrig kommer ur. De följer med detta system i fördärvet.

Det är vår uppgift att på Ordets maning inte bara lämna Babylon och markera distans till henne, men bekämpa henne. Att bekämpa är att låta det himmelska ljuset lysa genom det profetiska ämbetet. Detta innebär lidande. Denna hora har dödat Jesu profeter och de heliga i alla tider. Genom allt som beskrivs av hennes kapacitet, kvalitet, egenskaper och karaktärsdrag, utrustning och resurser, ser vi att en flod flyter fram. Det är de heligas blod. Vi måste i bön bestorma himlen för att bli utrustade till att frimodigt resa oss upp och bilda bålverk emot henne.

MIDNATTSROPET FÖRLAG

Det finns ett fåtal exemplar kvar av boken.

Beställ på
midnattsropet.se/forlaget
eller ring 070-201 60 20

Den stora kärleks

Ett nytt besök hos bruden och brudgummen – del 1

Undervisning av Paulus Eliasson

Bibeln uttrycker förhållandet mellan Gud och människa på många olika sätt. Aposteln Paulus talar om sig själv som en tjänare, och Jesus som hans Herre (Rom 1:1). Aposteln Johannes säger att Gud är vår far och vi är hans barn (1 Joh 3:1). Andra beskrivningar är huvudet och kroppen, herden och fåren, kungen och folket, byggmästaren och byggnaden – och vi kan hålla på länge.

Alla dessa bilder sätter fingret på något viktigt, och det kan vara värt att tänka länge på var och en av dem.

◦ Den gudomliga dansen

En bild som blev väldigt värdefull för mig för några år sedan, var den som Johannes döparen ger i Johannes 3:35, där han säger så här:

”Fadern älskar Sonen och har lagt allt i hans hand.”

Du kanske tycker att den versen inte säger något om vårt förhållande till Gud – utan mer om Faderns förhållande till Sonen; och det har du helt rätt i. Men vi är med – vi är nämligen inneslutna i det ”allt” som Fadern lägger i Sonens hand. Vi är en

kärleksgåva. Och om man följer denna tanke genom Johannes evangelium, så säger Jesus så här:

*”Alla som Fadern ger mig kommer till mig, och den som kommer till mig ska jag aldrig visa bort”
(Joh 6:37).*

Tanken är att Fadern har älskat Sonen i all evighet, och kärlek tar sig alltid uttryck i att man ger av sig själv. Därför beslutar Fadern att ge Sonen en gåva – och den gåvan är ett folk som reflekterar Faderns kärlek. Men Sonen älskar också Fadern, och därför gör han också vissa saker med ”gåvan”. Han dör för dem (Joh 10:11), han bevarar dem (Joh 6:37) och han ger dem evigt liv (Joh 6:40).

Men har vi inte glömt en person i Gudomen? Vilken roll spelar den helige Ande i detta kärleksfulla utbyte? Jo, säger Jesus i Johannes kapitel 14–16, Anden har rollen av att ta hand om ”gåvan” fram till uppståndelsen. Han bevarar dem, förhärskar Jesus för dem, helgar dem och bereder dem för dagen då de ska möta Sonen.

historien

När jag läser om det här gudomliga kärleksmötet, fylls jag av förundran. Det är som att höra en förtrollande sång eller se en bländande dans. Det enda problemet med den här bilden, tycker jag, är att "gåvan" nästan verkar som ett opersonligt objekt som inte har någon roll att spela i den himmelska dansen. Men det är inte hela bilden, och därför har jag fastnat för en biblisk tematik som beskriver hur vi ska tänka på vårt förhållande till Jesus på ett ännu mer uttömmande sätt: Berättelsen om brudgummen och hans brud.

◦ Avarterna

Då jag växte upp var förkunnelsen om Jesus som vår brudgum och församlingen som hans brud väldigt vanlig. Predikanterna i Maranata talade ofta om troheten mot Kristus, den stundande bröllopsfesten och liknande teman. Det var först då jag började läsa bredare kristen litteratur och lyssna på annan förkunnelse som jag såg två tendenser. För det första: I många kristna sammanhang talas det väldigt lite om detta tema. För det andra: De få som talar i ämnet har idéer som är långt utanför det som kan

understödjas bibliskt.

Om man söker efter artiklar och YouTube-videor om Kristi brud, så får man en uppsjö av märkliga teorier som inte hänger ihop med klassisk kristen tro. Och frågar man en genomsnittlig svensk vad de förknippar med begreppet "Kristi brud", så är det nog bara en sak: Knutby.

Just Knutby och deras sätt att tolka Skriften är en varning för oss som nu försöker lära oss av Bibeln. Faran är nämligen att vi läser Bibeln isolerat och egocentriskt. Med "isolerat" menar jag att man plockar verser ur sitt sammanhang och försöker tolka dem fristående från den enhetliga bibliska historien. Med "egocentriskt" menar jag att man så applicerar denna fria tolkning på sig själv och sitt eget liv utan att först ha frågat sig "Vad menade författaren med detta ord, då det skrevs?"

Med det i tankarna ska vi nu vända tillbaka till Johannes kapitel 3, och försöka göra texten rättvisa.

◦ Guds och Israels förbund

Några verser innan Johannes döparen

sa att "Fadern älskar Sonen", så fick han en fråga om hur han ställde sig till att Jesus från Nasaret döpte folk, och att Johannes höll på att mista sina lärjungar till förmån för Jesus. Johannes svarade:

*"En människa kan inte ta sig något utan att det ges henne från himlen. Ni kan själva vittna om att jag sade: Jag är inte Messias, jag är sänd framför honom. **Brudgum är den som har bruden.** Men brudgummens vän står där och lyssnar till honom, och han gläder sig över brudgummens röst. Den glädjen är nu min helt och fullt"*
(Joh 3:27b-29).

Johannes beskriver Jesu relation till sina lärjungar med brud/brudgum-språk, och han knyter med det an till en tanke hämtad helt från de gamla hebreiska skrifterna – både Moseböckerna, profeterna och de övriga skrifterna.

I Heseziel möter vi en poetisk skildring av hur Israel blev utvald av Herren bland nationerna till att vara

Guds folk. Det är inte en historisk berättelse, utan Heseziel använder två intressanta bilder, där den första handlar om en man som hittar ett förkastat spädbarn:

"Ingen såg på dig med så mycket medlidande att han ville göra något sådant med dig eller förbarma sig över dig, utan man kastade ut dig på öppna fältet. Så fränstötande var du den dag du föddes.

*När jag gick förbi där du låg och såg dig sprattla i ditt blod, sade jag till dig där du låg i ditt blod:
'Du ska få leva!'"*
(Hes 16:5-6a)

Det här handlar om Israel i sitt tidigaste stadium – då de var ett slavfolk i Egypten. Beskrivningen av hur man "kastade ut dig på det öppna fältet", motsvarar berättelsen i 2 Mosebok där israelitiska barn kastades i Nilen för att dö som ett offer till Nilens gudinna.

Men Gud såg och hörde det förtryckta folkets skrik, och sa: "Du ska få leva!"

Några verser senare i texten förändras bilden från det skrikande spädbarnet till en vacker ung kvinna:

"Och se, din älskogstid var inne. Jag bredde min mantel över dig och täckte över din nakenhet. Jag gav dig mitt trohetslöfte och ingick förbund med dig, säger Herren GUD, och du blev min"
(Hes 16:8b).

Ordet "förbund" används i Bibeln både om två folk som ingår en pakt (antingen som jämställda parter, eller som herrefolk och vasaller), och om det förbund som man ingår då man gifter sig. Och när man läser 2 Mosebok om hur Israels folk tågade ut ur Egypten, gick genom öknen – och kom till "Herrens berg", Sinai – där de mötte Herren – så förstår man att Gud har tagit dem dit för att ingå förbund med folket. Och det förbundet har ett mål:

"Jag ska bo mitt ibland Israels barn

och vara deras Gud. Och de ska inse att jag är HERREN deras Gud, som förde dem ut ur Egyptens land för att bo mitt ibland dem. Jag är HERREN deras Gud"
(2 Mos 29:45-46).

Guds mål var gemenskap. Han ville ha en plats på jorden där han kunde möta människor och bo tillsammans med dem. Som när en man och en kvinna gifter sig, och flyttar in i samma hus.

• Profeternas vädjan

Det som skedde vid Sinai i öknen var att Israel och Herren ingick ett förbund, där de lovade varandra trohet och kärlek. Men mitt i berättelsen är det en slags paus – för Mose gick upp på berget för att samtala med Herren om tabernaklet, den helgedom där de två parterna skulle bo tillsammans, och under tiden började folket bli oroliga. Efter några veckor var de så pass oroliga, att de började se sig om efter andra älskare. De vände sig till Mose bror, Aron, och bad honom att göra dem en gud. Aron formade då en guldkalv, som folket började tillbe. Det var otrohet under själva bröllopsnatten.

Och detta är ett mönster som upprepas genom Israels historia. Då de senare byggde ett tempel för Herren i Jerusalem, så såg man det också passande att resa andra gudastatyer på tempelområdet. Herren fick dela platsen med babyloniska, assyriska och andra gudar.

Det är här i historien som profeterna kommer in i bilden. Då kungen inte längre gjorde det han skulle – och prästernas hängivenhet för Herren Gud var borta – så sände Gud profeter.

Profeterna använde många bilder och metoder för att kalla folket tillbaka till troheten mot Gud. Bland annat beskrev de förhållandet som ett äktenskap, och avgudatillbedjan som äktenskapsbrott. En profet som fick känna Herrens egen smärta på kroppen, var profeten Hosea.

Gud sa att han skulle gifta sig med en otrogen hustru, som en bild på det

Gud själv upplevde. Hosea gifte sig då med Gomer, och fick tre barn tillsammans med henne. Därefter lämnade Gomer Hosea för att leva med andra män, som hon menade gav henne det hon behövde. Hon prostituerade sig för rikedom, på samma sätt som Israel hade vänt sig bort från Gud till Molok och Baal, därför att de hade med sig löften om rikedom och goda skördar.

Men avgudarna står som representanter för demoniska krafter som inte har människornas bästa för ögonen. När Israel började tillbe assyriska gudar, blev landet snart intaget av assyriska härar som förtryckte och förslavade folket. Samma sak när Juda började tillbe Babylons gudar, så stod snart kung Nebukadnessar vid Jerusalems port. Gud överlämnade folket åt sin egen synd, för att de skulle omvända sig. Och så var det också för Hosea, han var tvungen att låta Gomer lämna hemmet och barnen för att leva tillsammans med sina älskare. Men det var inte slutet.

• Ett nytt förbund

I Hosea kapitel 3 säger Gud till profeten:

"HERREN sade till mig: 'Gå och älska din hustru igen, fastän hon älskas av en annan och har begått äktenskapsbrott. Älska henne så som jag, HERREN, älskar Israels barn, trots att de vänder sig till andra gudar och älskar druvkakor'"
(Hos 3:1).

"Älska din hustru igen" är ett fantastiskt ord som beskriver Guds hjärta för dem som tillhör honom. Och för Hoseas del handlade det inte bara om att älska Gomer igen, utan han var också tvungen att köpa henne fri. Hon stod på marknaden, till salu som en slav. Slavar såldes för 30 siklar silver, och Hosea köpte Gomer för den motsvarande summan. Och så säger han till sin hustru – den friköpte slavinnan:

Jag sade till henne: "Under lång tid

*ska du vara hos mig. Var inte otrogen
och ge dig inte åt någon annan man. Jag
ska vara hos dig” (Hos 3:3).*

Jag ska vara hos dig. Samma ord som Herren sa till folket många hundra år tidigare vid Sinai. Herren har en längtan efter att få vara tillsammans med sitt folk – oavsett deras tidigare synd och otrohet. Hosea uppenbarar hur djupt Guds kärlek till fallna syndare faktiskt går. Och så kommer förklaringen till hela denna berättelse:

*”För under lång tid ska Israels barn
vara utan kung och furste, utan offer
och stoder och utan efod och husgudar.
Sedan ska Israels barn vända om och
söka HERREN sin Gud och David, sin
kung. Med fruktan ska de söka
HERREN och hans godhet i kommande
dagar” (Hos 3:4–5).*

Här pekar Herren fram emot en kommande dag, då Israels barn ska vända sig till sin Gud och till Messias. Vi som kan se hela historien, och som känner till korset och den tomma graven, vet att denna profetia fick sin uppfyllelse i Jesus själv. I Jesus fick inte bara Israel möjlighet att känna Herren, men hela mänskligheten blev inbjuden att bli en del av brudeskaran som ingår förbund med Herren.

Det är detta frälsningen är – judar och hedningar som berörs av kärleken från den uppståndne Frälsaren. Gud älskade världen så högt att han gav den sin unike Son som brudgum. Och han älskade Sonen så mycket att han gav honom en brud. Och Sonen älskade sin brud så mycket att han gav sitt liv för henne:

*”Ni män, älska era hustrur, så som
Kristus har älskat församlingen och
offrat sig för den. Han gjorde det för att
helga den, sedan han renat den med
vattnets bad i kraft av ordet, och föra
fram församlingen inför sig i härlighet,
utan fläck eller skrynkla eller annat
sådant. Helig och fläckfri skulle den
vara”
(Ef 5:25–27).*

Och det ska vi se mer på i nästa nummer av Midnattsropet.

En kärlek sådan som hans

Sök finna en kärlek SÅDAN SOM HANS!

Så fullkomligt fri IFRÅN JAGETS GLANS!

Din vilja, o Gud, må ske, icke min.

Han ber och går villigt i döden in.

Gudomliga kärlek, Han offrade sig

att dö för att uppstå till Liv just för dig,

att låta dig finna vägen till Gud

att klädas av nåd, i Rättfärdighets skrud.

”O Gud, låt Din vilja ske, icke min.”

Låt bönen gå djupt i hjärta och sinn!

Bevara mig ödmjuk, ej allt jag förstår.

I tro och i stillhet Din kärlek jag får.

Din fostrande nåd vill forma mig så

att budet om Dig, kan till lidande gå!

Du älskar den arme, Du frälsa förmår.

Din seger på Golgata evigt består.

Ulla Johansson (1986)

Nådens bro

Text & musik: Camilla Eliasson

Läs vittnesbördet om sångens tillkomst
på sidan 17.

Jeg vandret rådløs, uten svar
tynget av den synd jeg bar.
Da så jeg opp mot himlens port
og tenk, så var den åpnet opp!
Jesu blod har åpnet til Gud en vei,
men jeg sa: "Bærer den meg? Bærer den meg?"

Jeg tok et steg og det holdt,
et steg og det holdt.
På nådens bro han bygget mellom himmelen og jorden.
Et steg og det holdt,
et steg og det holdt.
Jeg ga mitt liv til Jesus og det holdt.

På samme vis ser jeg deg gå,
undrende om du kan nå
den himmel som du hørte om
da du fant din verden tom.
Du ser nok andre glade gå på livets vei,
men sier: "Bærer den meg? Bærer den meg?"

Jeg tok et steg og det holdt,
et steg og det holdt.
På nådens bro han bygget mellom himmelen og jorden.
Et steg og det holdt,
et steg og det holdt.
Jeg ga mitt liv til Jesus og det holdt.

Snart så når vi himmelen
der Jesus har beredt et hjem
for dem som mottok nåden her
å, tenk at jeg skal se deg der!
Da skal vi takke for at livets vei han var
og si: "Takk at det bar! Takk at det bar!"

Vi tok et steg og det holdt,
et steg og det holdt.
På nådens bro han bygget mellom himmelen og jorden.
Et steg og det holdt,
et steg og det holdt.
Vi ga vårt liv til Jesus og det holdt.